

Arrest

nr. 219 234 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 oktober 2015 en dient op 3 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 februari 2017 en 19 april 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 21 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Van origine bent u Pashtoun en Kuchi. Op het moment van het eerste gehoor op het CGVS d.d. 17 februari 2017 was u 19 jaar. U bent geboren in Sakhai, in het dorp Mamakhel, in het district Sherzad. U en uw familie verhuisden in Afghanistan vaak omdat jullie herders zijn. U verbleef onder andere in Chamtala, Hazar Now en Bati Kot. U liep twee tot drie jaar school tot de vijfde klas, en u zorgde voornamelijk voor het hoeden van de schapen.

Op een dag was u samen met uw jongere broer het vee aan het hoeden in de bergen. Het vee liep de verkeerde richting uit en zo kwam u terecht in het gebied van de Taliban. Hierop begonnen de Taliban op u en uw broer te schieten. Jullie konden vluchten en gingen terug naar uw huis. Op dezelfde avond kwamen de Taliban aan uw huis en vroegen uw vader waar u was. Uw vader vertelde dat u niet thuis was, maar bij uw oom langs moederszijde verbleef. De Taliban vreesden dat u hen bij de overheid zou aangeven. Op dezelfde avond gaven ze een dreigbrief aan uw vader. Uw vader liet de brief de volgende ochtend lezen aan de mullah van de moskee. In de dreigbrief werd vermeld dat u informatie over de Taliban aan de overheid doorgaf en u zich bij hen moest aansluiten. U verbleef nadien nog één maand in uw huis waarna u verhuisde naar het huis van uw oom langs moederszijde alvorens u Afghanistan verliet. Na een reis van één maand arriveerde u in België op 30 november 2015. U diende een asielaanvraag in te Brussel op 3 november 2015. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de Taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u voor: uw taskara, de taskara van uw vader en de dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban omdat u niet bent ingegaan op hun eis om u bij hen aan te sluiten (CGVS p.20). Enkele inconsistente acties en onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw relaas geschaad door uw opvallende verklaringen in verband met het tijdsverloop van de door u voorgehouden gebeurtenissen. Eerst vertelt u over een bezoek van de Taliban aan uw vader op dezelfde dag als de beschieting die u moest ondergaan door de Taliban en zegt u dat de dreigbrief tijdens dat bezoek aan uw vader afgegeven werd (CGVS p.6,10). Later komt u te verklaren dat de Taliban uw vader twee keer benaderden en ze de derde keer hem de brief gaven (CGVS p.11). Wanneer u wordt gevraagd naar de dag waarop de Taliban uw vader de eerste keer benaderden zegt u dat het op de dag was dat u door de Taliban werd beschoten in de bergen (CGVS p.11). Gevraagd hoeveel dagen er waren tussen de dag dat de Taliban op u schoten en ze de brief afleverden antwoordt u wederom dat toen ze u beschoten ze de brief hebben afgegeven (CGVS p.11). Dat u tegenstrijdige verklaringen over de opeenvolgende gebeurtenissen, die u Afghanistan uitdreven, aflegt schaadt het geloof in uw asielrelaas. Als verklaring voor u weinig consistente uitspraken geeft u aan dat u hoofd niet zo goed is en dat u geen ervaring heeft met het

uiteenzetten van uw asielrelaas (CGVS p.11). Dit is geen afdoende verklaring. De paar vervolgingsfeiten die uw relaas rijk is heeft u persoonlijk van dichtbij meegemaakt waardoor van u een grondige en doorleefde kennis verwacht kan worden.

Bovendien valt op dat u de datum waarop de dreigbrief is opgesteld niet kan aangeven (CGVS p.6). Dit document vervult nochtans een cruciale rol in uw vluchtrelaas. Daarenboven komt u op een bepaald moment te verklaren dat de brief zeven maanden voor uw vertrek werd afgegeven (CGVS p.6). Hoe u tot deze verklaring komt is bizar. U kwam na een reis van één tot anderhalve maand op 30 oktober 2015 in België aan. Hieruit valt af te leiden dat u uit Afghanistan vertrok tussen 15 en 30 september 2015. Dit betekent dat, volgens uw verklaring, de brief u werd gegeven rond 15 à 30 februari 2015. Op een later moment tijdens het gehoor wijzigt u drastisch uw verklaringen. U stelt dan dat u de brief maar twee maanden voor uw vertrek ontving (CGVS p.11). Volgens deze uitspraak ontving u de brief omstreeks 15 of 30 juli 2015. De brief is daarentegen opgesteld op 05/11/1436 volgens de islamitische kalender, ofte 20 augustus 2015 volgens de Gregoriaanse kalender. Dat u de dreigbrief van de Taliban niet correct kan situeren ten opzichte van uw vertrek uit Afghanistan sterkt andermaal het vermoeden dat u de verhaalde gebeurtenissen niet zelf beleefd heeft.

Over uw opeenvolgende verblijfplaatsen in Afghanistan legt u eveneens uiteenlopende verklaringen af, die u niet steeds in Sakhai situeren op het moment dat uw problemen de Taliban zich in dat dorp afspeelden. Zo verklaarde bij de DVZ dat u de laatste 4 jaar voor uw vertrek in het dorp Chamtala woonde (Vragenlijst DVZ punt 10). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u elke zomer vijf tot zes maanden in Kabul en de winter in Sakhai doorbracht (CGVS p.5). Wetende dat de dreigbrief op 20 augustus 2015 uitgegeven werd plaatst deze verklaring u opnieuw niet in het dorp Sakhai toen u daar problemen met de Taliban ontwikkelde (CGVS p.6). Op beide verklaringen komt u later terug (CGVS p.4,20). U stelt dan dat u heel vaak van woonplaats wisselde (CGVS p.4). Deze voorstelling staat haaks op uw weergave bij de DVZ, toen u zelfs liet optekenen dat u wel geboren bent in Sakhai maar er nooit woonde (Verklaring DVZ punt 10). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw verblijfplaatsen pleit andermaal niet voor het geloof in uw verblijf in Sakhai toen de voorgehouden gebeurtenissen met de Taliban zich daar afspeelden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat uw relaas gestoeld is op inconsistente gedragingen van zowel uzelf als van uw familie nadat u door de Taliban werd bedreigd. U zegt dat de Taliban wist waar u woonde (CGVS p.13-14). Dit blijkt ook uit uw verklaring dat ze naar uw huis kwamen om u te zoeken en de brief aan uw vader af te geven (CGVS p.6,10,13-14). Waarom u dan nog gedurende één maand nadat u door de Taliban werd beschoten en bezocht in uw huis bleef wonen is onduidelijk (CGVS p.12). U stelt zelfs dat het gevaarlijk was om naar buiten te gaan omdat in uw dorp mensen wonen die info aan de Taliban kunnen doorgeven (CGVS p.13). In dit opzicht is het niet logisch dat u nog een maand op dezelfde plek verbleef waarvan de Taliban en de dorpingen wisten dat u er woonde. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet eerder wegging of eerder naar uw oom langs moederszijde verhuisde kan u slechts aanbrengen dat u niet eerder kon weggaan en dat u vroeger af en toe naar uw oom ging (CGVS p.13). Deze uitleg is ontoereikend om te verklaren waarom u niet eerder uw huis verliet, hoewel de Taliban u met de dood bedreigden en wisten dat u er woonde. Te meer daar u aangeeft dat u in het kader van uw semi-nomadische levensstijl op verschillende momenten van het jaar op andere plaatsen in Nangarhar en in Kabul woonde (CGVS p.4,5,16). Het mag daarbij ook verbazen dat u er na de maand bij uw thuis voor koos onder te duiken bij uw oom van moederskant aangezien uw vader bij zijn eerste contact met de Taliban juist het huis van uw oom van moederskant als uw schuilplaats had aangewezen (CGVS p.6).

Bovendien kan ook de reactie van uw vader op het bezoek van de Taliban niet overtuigen. Deze vaststelling wordt versterkt door wat uw vader tegen de Taliban zei toen ze aan uw deur stonden om u te zoeken. U verklaarde dat uw vader hen vertelde dat u niet in het huis was, maar dat u bij uw oom langs moederszijde verbleef (CGVS p.6). Het is eigenaardig dat uw vader de Taliban naar een familielid en deze specifieke plek doorverwijst. Uw vader moet toch in staat zijn geweest om te voorzien dat de Taliban naar die oom zouden gaan en ze u daar niet zouden vinden, waarna ze binnen de kortste keren terug aan het ouderlijke huis zouden staan. Het weinig doordacht handelen van uw vader is in deze opvallend.

Niet alleen u en uw familie kunnen inconsistent gedrag worden verweten, maar ook de Taliban vertonen in uw relaas enkele opvallende gedragingen. Wanneer de Taliban u en uw broer in de bergen van op een afstand waarnemen is hun eerste reactie om op jullie te schieten zonder iets te zeggen (CGVS p.12,14). Op dezelfde dag komen de Talibs naar uw huis om u te zoeken, maar ze komen vreemd

genoeg niet binnen in het huis. Ze spreken enkel met uw vader en geven hem een dreigbrief (CGVS p.6,10,13-14). Het is eigenaardig dat de Taliban hun oorspronkelijke intentie om u uit te schakelen heeft gewijzigd en ze nu plots informeren naar u en u zelfs willen rekruteren (CGVS p.13). Daarenboven, als de Taliban dan toch zo bevreesd waren dat u informatie over hen aan de overheid zou doorgeven en daarmee het leven van hun leden in gevaar zou brengen (CGVS p.10), is het moeilijk in te zien waarom ze zulke beperkte middelen inzetten. De Taliban zijn immers toch bij machte en ervoor berucht om meer dwingendere middelen te gebruiken om hun doelen te bereiken. Op de vraag waarom de Taliban niet gewoon in uw huis kwamen om u te zoeken antwoordt u dat ze geen toestemming hadden (CGVS p.14). Deze redenering kan gezien de reputatie en het hierboven aangehaalde doel van de Taliban niet serieus worden genomen. Hoewel een zeker respect voor tradities de Taliban niet vreemd is zou men verwachten dat ze doortastender zouden optreden indien ze menen dat u een gevaar vormt voor het leven van haar strijders.

Verder is het ook onduidelijk waarom de Taliban dan precies op u en uw jongste broer van een afstand begonnen te schieten zonder eerst iets te zeggen (CGVS p.10-11,14). U en uw jongste broer waren op dat moment twee minderjarige lokale herders, waarvan de minste dreiging ten aanzien van de Taliban uitging. Ze zijn niet eens geslaagd in hun opzet want u en uw broertje van amper 9 à 10 jaar (Vragenlijst DVZ punt 17 p.7) konden ontkomen (CGVS p.12). Waarom de Taliban op deze ondoordachte en amateuristische manier handelden blijkt niet uit uw verklaringen en is voor het CGVS dan ook onduidelijk en weinig waarschijnlijk.

Tot slot moet er opgemerkt worden dat er evenmin een lijn valt te trekken in de aandacht die de Taliban voor uw jongere broer hebben. Zo valt het op dat hoewel de Taliban die avond zowel u als uw broer van spionage voor de overheid beschuldigden, ze u beiden in handen wilden krijgen en met de dood bedreigen, ze slechts u in de dreigbrief vernoemen die ze diezelfde avond aan uw vader overhandigden (CGVS p.6,10). Nochtans vroegen de Talibs die na uw vertrek langskwamen ook naar zowel u als uw broer, die overigens nog steeds thuis verblijft (CGVS p.10,13). Waarom u in tegenspraak met de duidelijke bewoordingen van de Taliban oordeelt dat er enkel voor u een probleem is en er bijgevolg ook enkel voor u beschermingsmaatregelen werden genomen is allesbehalve duidelijk (CGVS p.11). Uw algemene stelling dat kinderen niet lastig gevallen worden door de Taliban kan daarbij niet opwegen tegen de expliciete bedreigingen aan het adres van uw broer (CGVS p.13). Dat jullie desalniettemin geen stappen namen om ook uw broer van vervolging door de Taliban te vrijwaren haalt andermaal het geloof in uw asielrelaas onderuit.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten

op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man zonder kinderen die regelmatig in Kabul verbleef (CGVS p.5,8,20). U heeft daarnaast ook een groot permanent familiaal netwerk in Kabul (CGVS p.7). Bovendien werkte u er gedurende 6 maanden en nog eens 4 maanden in de steenbakkerij van uw neef in Kabul (CGVS p.20-21). In die perioden verbleef u ook in de stad (CGVS p.21). U bent dus vertrouwd met de stad Kabul doordat u er enige tijd werkte en woonde. Men kan door uw werk en uw woonst te Kabul verwachten dat u er naast uw familiale netwerk een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd. Bovendien is uw neef is de eigenaar van die steenbakkerij, betaalde hij u een loon uit en geeft u aan dat u graag in steenbakkerij wilde blijven werken (CGVS p.20). Uw neef had in totaal 8 mensen in dienst, regelde uw betalingen en uw verblijf in Kabul (CGVS p.21), waaruit zijn engagement ten aanzien van u blijkt. U bevestigt deze goede relatie ook (CGVS p.8,21). Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat u niet opnieuw aan de slag zou kunnen in de steenbakkerij van uw neef bij terugkeer naar Kabul. Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul roept u de vrees in die u heeft voor de Taliban (CGVS2 p.4). Aangezien uw asielrelaas bedrieglijk bleek zijn er geen indicaties die uw hervestiging in Kabul in de weg kunnen staan.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de Taliban u zou ombrengen (CGVS p.20; CGVS2 p.4). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in de bovenstaande appreciatie om te buigen. De taskara's vormen louter een bewijs van identiteit en kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. Bovendien hebben stukken enkel het vermogen geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De dreigbrief van de Taliban valt eveneens onder deze categorie. Aangezien uw asielrelaas bedrieglijk werd bevonden kunnen deze brieven uw asielrelaas niet ondersteunen of de ongeloofwaardigheid van uw relaas goedmaken. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Onder verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer geeft zij vervolgens een theoretische uitleg over de bewijslast en de beoordeling van de geloofwaardigheid in asielzaken. De verzoekende partij voert daarna aan dat, in de mate dat de verwerende partij geen bewijswaarde wenst toe te kennen aan Afghaanse documenten, omdat deze op niet-reguliere wijze kunnen worden bekomen en bovendien niet van valse documenten te onderscheiden zijn, het niet mogelijk is haar relaas op ontegensprekelijke wijze te staven. De verzoekende partij voert tevens aan dat zij haar volle medewerking heeft verleend bij het onderzoek van haar relaas en dat zij derhalve tegemoet gekomen is aan haar verplichtingen als verzoeker om internationale bescherming. De verzoekende partij stelt verder bij haar oorspronkelijke verklaringen te blijven.

In een tweede middel houdt de verzoekende partij een theoretisch betoog aangaande het begrip 'vervolgung' in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst verder naar de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, welke elementen volgens haar wijzen op het bestaan van een risico op vervolging op grond van politieke overtuiging in haar hoofde.

In een derde middel geeft de verzoekende partij een theoretische uitleg omtrent de inhoud van de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij voert verder aan dat zij trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van de door haar aangehaalde feiten in haar land van herkomst. De verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing de onterechte veronderstelling wordt gemaakt dat zij langdurig in Kaboel verbleven heeft en dat haar enkel de veiligheidssituatie in het district Sherzad van de provincie Nangarhar, vanwaar zij afkomstig is, aanbelangt. Onder verwijzing naar algemene informatie betreffende de situatie in haar land van herkomst, betoogt de verzoekende partij vervolgens dat zij bij terugkeer mogelijks zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld.

In wat zich aandient als een vierde middel zet de verzoekende partij uiteen waarom de in de bestreden beslissing opgenomen motivering met betrekking tot het intern vestigingsalternatief in de stad Kaboel volgens haar niet deugt. De verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij onvoldoende onderzocht heeft in welke omstandigheden zij concreet zou kunnen terechtkomen in geval van een eventuele hervestiging in Afghanistan. Zij wijst op het risico dat zij in Afghanistan zal worden geconfronteerd met torenhoge kosten/lasten, gelet op haar beperkte middelen en de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad aldaar. De verzoekende partij spreekt formeel tegen dat haar neef nog in Kaboel verblijft en voor haar zou kunnen instaan. Zij geeft verder aan geen andere familieleden te hebben in Kaboel. Zelfs indien ze deze zou hebben, dan zouden ze zich nooit over haar kunnen ontfemen, aldus de verzoekende partij. Vervolgens wijst de verzoekende partij op de algemene veiligheids- en socio-economische situatie in Kaboel, zoals deze blijkt uit informatie van respectievelijk Asyls, de Deense immigratiedienst, het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken en de Belgische FOD Buitenlandse Zaken. De verzoekende partij besluit dat zij in Kaboel niet over een intern vestigingsalternatief beschikt aangezien zij er geen familiaal of gemeenschapsnetwerk heeft, de veiligheid er niet van die aard is dat zij erheen kan worden gestuurd en zij er geconfronteerd zal worden met een mensonwaardige behandeling.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Kuchi te zijn. Zij verklaart geboren te zijn in de plaats Sakhai, deel van het dorp Mamakhel, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. De verzoekende partij verklaart samen met haar familie vaak te zijn verhuisd binnen Afghanistan omwille van hun herdersbestaan en onder meer te hebben verbleven in Chamtala, Hazar Now en Bati Kot. De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. Op een dag zou zij samen met haar jongere broer het vee aan het hoeden geweest zijn in de bergen, toen het vee de verkeerde richting uitliep en in het gebied van de taliban terechtkwam. Hierop zou de taliban op de verzoekende partij en haar broer beginnen schieten zijn. De verzoekende partij en haar broer zouden erin geslaagd zijn naar huis te vluchten. Diezelfde avond zou de taliban naar het huis van de verzoekende partij in Sakhai gekomen zijn en haar vader gevraagd hebben waar zijn zonen waren. De vader van de verzoekende partij zou geantwoord hebben dat zij zich bij hun oom langs moederszijde bevonden. De taliban zou de verzoekende partij en haar broer ervan beschuldigd hebben informatie over hen door te spelen aan de autoriteiten en ermee gedreigd hebben hen te vermoorden indien zij zich niet bij de taliban zouden aansluiten. Tevens zou de taliban verzoekers vader een dreigbrief hebben gegeven waarin zijn zoon A., zijnde de verzoekende partij, beschuldigd wordt van spionage voor de overheid en ervoor gewaarschuwd wordt dat zij de verzoekende partij “naar het paradijs zullen zenden” indien zij niet haar toevlucht tot hen neemt. Na dit bezoek van de taliban zou de verzoekende partij nog één maand thuis gebleven zijn. Vervolgens zou zij naar haar oom langs moederszijde zijn verhuisd alvorens Afghanistan te verlaten.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij volgende documenten neer: haar *taskara*, de *taskara* van haar vader en een dreigbrief van de taliban.

De Raad wijst erop dat hij aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mag weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De *taskara*'s bevatten identiteitsgegevens betreffende de verzoekende partij en haar vader maar houden geen verband met de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De handgeschreven dreigbrief is op zich niet voldoende om het vluchtrelaas van de verzoekende partij gegrond te verklaren nu niet kan nagegaan worden of deze brief daadwerkelijk door de taliban opgesteld werd. Immers moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Afghaanse (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is (stuk 14, landeninformatie CGVS, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van Cedoca van 27 juni 2013).

Gelet de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten situeert in het dorp Sakhai, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar, maar dat zij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de plaats waar zij op het moment van de feiten zou hebben verbleven. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij immers dat zij weliswaar geboren werd in Sakhai, maar dat zij daar niet heeft gewoond en dat zij de laatste vier jaar voor haar vertrek uit Afghanistan in het dorp Chamtala, gelegen in het district Sorkhrud van de provincie Nangarhar, heeft gewoond (stuk 15, verklaring DVZ, nr. 10). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde de verzoekende partij dan weer dat zij elke zomer vijf tot zes maanden in Kaboel verbleef en de winter in Sakhai doorbracht (stuk 7, gehoorverslag 17.02.2017, p. 5). Rekening houdend met de vaststelling dat de door de verzoekende partij neergelegde dreigbrief blijkens de vertaling werd opgesteld op 20 augustus 2015, dient op basis van deze laatste verklaringen te worden aangenomen dat de verzoekende partij zich niet in Sakhai bevond toen de brief werd afgegeven aan haar vader. De vaststelling dat de verzoekende partij geen consistente verklaringen aflegt over de plaats waar zij verbleef ten tijde van de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten schaadt de geloofwaardigheid daarvan in ernstige mate.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder afbreuk gedaan door volgende concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw relaas geschaad door uw opvallende verklaringen in verband met het tijdsverloop van de door u voorgehouden gebeurtenissen. Eerst vertelt u over een bezoek van de Taliban aan uw vader op dezelfde dag als de beschieting die u moest ondergaan door de Taliban en zegt u dat de dreigbrief tijdens dat bezoek aan uw vader afgegeven werd (CGVS p.6,10). Later komt u te verklaren dat de Taliban uw vader twee keer benaderden en ze de derde keer hem de brief gaven (CGVS p.11). Wanneer u wordt gevraagd naar de dag waarop de Taliban uw vader de eerste keer benaderden zegt u dat het op de dag was dat u door de Taliban werd beschoten in de bergen (CGVS p.11). Gevraagd hoeveel dagen er waren tussen de dag dat de Taliban op u schoten en ze de brief afleverden antwoordt u wederom dat toen ze u beschoten ze de brief hebben afgegeven (CGVS p.11). Dat u tegenstrijdige verklaringen over de opeenvolgende gebeurtenissen, die u Afghanistan uitdreven, aflegt schaadt het geloof in uw asielrelaas. Als verklaring voor u weinig consistente uitspraken geeft u aan dat u hoofd niet zo goed is en dat u geen ervaring heeft met het uiteenzetten van uw asielrelaas (CGVS p.11). Dit is geen afdoende verklaring. De paar vervolgingsfeiten die uw relaas rijk is heeft u persoonlijk van dichtbij meegemaakt waardoor van u een grondige en doorleefde kennis verwacht kan worden.

Bovendien valt op dat u de datum waarop de dreigbrief is opgesteld niet kan aangeven (CGVS p.6). Dit document vervult nochtans een cruciale rol in uw vluchtrelaas. Daarenboven komt u op een bepaald moment te verklaren dat de brief zeven maanden voor uw vertrek werd afgegeven (CGVS p.6). Hoe u tot deze verklaring komt is bizar. U kwam na een reis van één tot anderhalve maand op 30 oktober 2015 in België aan. Hieruit valt af te leiden dat u uit Afghanistan vertrok tussen 15 en 30 september 2015. Dit betekent dat, volgens uw verklaring, de brief u werd gegeven rond 15 à 30 februari 2015. Op een later moment tijdens het gehoor wijzigt u drastisch uw verklaringen. U stelt dan dat u de brief maar twee maanden voor uw vertrek ontving (CGVS p.11). Volgens deze uitspraak ontving u de brief omstreeks 15 of 30 juli 2015. De brief is daarentegen opgesteld op 05/11/1436 volgens de islamitische kalender, ofte 20 augustus 2015 volgens de Gregoriaanse kalender. Dat u de dreigbrief van de Taliban niet correct kan situeren ten opzichte van uw vertrek uit Afghanistan sterkt andermaal het vermoeden dat u de verhaalde gebeurtenissen niet zelf beleefd heeft.

(...)

Daarnaast moet erop gewezen worden dat uw relaas gestoeld is op inconsistente gedragingen van zowel uzelf als van uw familie nadat u door de Taliban werd bedreigd. U zegt dat de Taliban wist waar u woonde (CGVS p.13-14). Dit blijkt ook uit uw verklaring dat ze naar uw huis kwamen om u te zoeken en de brief aan uw vader af te geven (CGVS p.6,10,13-14). Waarom u dan nog gedurende één maand nadat u door de Taliban werd beschoten en bezocht in uw huis bleef wonen is onduidelijk (CGVS p.12). U stelt zelfs dat het gevaarlijk was om naar buiten te gaan omdat in uw dorp mensen wonen die info aan de Taliban kunnen doorgeven (CGVS p.13). In dit opzicht is het niet logisch dat u nog een maand op dezelfde plek verbleef waarvan de Taliban en de dorpelingen wisten dat u er woonde. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet eerder wegging of eerder naar uw oom langs moederszijde verhuisde kan u slechts aanbrengen dat u niet eerder kon weggaan en dat u vroeger af en toe naar uw oom ging (CGVS p.13). Deze uitleg is ontoereikend om te verklaren waarom u niet eerder uw huis verliet, hoewel

de Taliban u met de dood bedreigden en wisten dat u er woonde. Te meer daar u aangeeft dat u in het kader van uw semi-nomadische levensstijl op verschillende momenten van het jaar op andere plaatsen in Nangarhar en in Kabul woonde (CGVS p.4,5,16). Het mag daarbij ook verbazen dat u er na de maand bij uw thuis voor koos onder te duiken bij uw oom van moederskant aangezien uw vader bij zijn eerste contact met de Taliban juist het huis van uw oom van moederskant als uw schuilplaats had aangewezen (CGVS p.6).

(...)

Niet alleen u en uw familie kunnen inconsistent gedrag worden verweten, maar ook de Taliban vertonen in uw relaas enkele opvallende gedragingen. Wanneer de Taliban u en uw broer in de bergen van op een afstand waarnemen is hun eerste reactie om op jullie te schieten zonder iets te zeggen (CGVS p.12,14). Op dezelfde dag komen de Talibs naar uw huis om u te zoeken, maar ze komen vreemd genoeg niet binnen in het huis. Ze spreken enkel met uw vader en geven hem een dreigbrief (CGVS p.6,10,13-14). Het is eigenaardig dat de Taliban hun oorspronkelijke intentie om u uit te schakelen heeft gewijzigd en ze nu plots informeren naar u en u zelfs willen rekruteren (CGVS p.13). (...)

Verder is het ook onduidelijk waarom de Taliban dan precies op u en uw jongste broer van een afstand begonnen te schieten zonder eerst iets te zeggen (CGVS p.10-11,14). U en uw jongste broer waren op dat moment twee minderjarige lokale herders, waarvan de minste dreiging ten aanzien van de Taliban uitging. Ze zijn niet eens geslaagd in hun opzet want u en uw broertje van amper 9 à 10 jaar (Vragenlijst DVZ punt 17 p.7) konden ontkomen (CGVS p.12). Waarom de Taliban op deze ondoordachte en amateuristische manier handelden blijkt niet uit uw verklaringen en is voor het CGVS dan ook onduidelijk en weinig waarschijnlijk."

Tot slot dient te worden vastgesteld dat enkel de verzoekende partij wordt vernoemd in de dreigbrief die de taliban aan haar vader zouden hebben bezorgd, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat de taliban haar vader naar diens "zonen" vroeg en hen ervan beschuldigde voor de overheid te spioneren. Ook na verzoekers vertrek zou de taliban nog een aantal keer zijn langs geweest en aan verzoekers vader hebben gevraagd waar zijn zonen zijn (stuk 7, gehoorverslag 17.02.2017, p. 10). Waarom de verzoekende partij in tegenspraak met de duidelijke bewoordingen van de taliban oordeelt dat er enkel voor haar een probleem is en er bijgevolg ook enkel voor haar beschermingsmaatregelen dienen genomen te worden, is allerm minst duidelijk (stuk 7, gehoorverslag 17.02.2017, p. 11). De verzoekende partij beweert dat haar jongere broer geen gevaar zou lopen omdat de taliban kinderen niets zou doen en dat ze een volwassene nodig hebben (stuk 7, gehoorverslag 17.02.2017, p. 10, 13). Deze bewering kan niet overtuigen in het licht van de expliciete bedreigingen aan het adres van verzoekers jongste broer.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar eerdere verklaringen zonder meer bevestigt. Zij laat bovenstaande motieven volledig ongemoeid en onderneemt niet de minste poging deze *in concreto* te weerleggen. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Bij de beoordeling of een deel van het land

van herkomst aan die voorwaarden voldoet, moet rekening worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel, en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. Uit artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief moet nagaan of de mogelijkheid bestaat om veilig naar het veilige deel van het land te reizen en er toegang toe te krijgen alsook de mogelijkheid om zich daar te vestigen zonder dat de betrokkene daar zal worden blootgesteld aan behandelingen of situaties in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 11 oktober 2011, nr. 10611/10, *Husseini v. Zweden*, par. 97; EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 266 en EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *Salah Sheekh v. Nederland*, par. 141.). Het Hof beperkt zich bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief echter niet enkel tot een analyse van de veiligheidssituatie, maar bekijkt ook de socio-economische situatie of de humanitaire leefomstandigheden waarin een persoon kan terecht komen. Het onderzoekt met name of het 'redelijk' (*reasonable*) is voor de betrokkene om er zich te vestigen (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 97-98; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114).

Als de verwerende partij aannemelijk heeft gemaakt dat aan de voorwaarden is voldaan, is het aan de verzoekende partij om aannemelijk te maken dat het vestigingsalternatief in haar geval niet aanwezig is en dat van haar niet kan worden verlangd dat zij zich elders in het land vestigt.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel, provincie Kaboel, te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij, met name het dorp Chamtala gelegen in het district Sorkrud van de provincie Nangarhar.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat hierbij zowel rekening dient gehouden te worden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij.

Wat betreft de veiligheid van het *in casu* voorgestelde intern vestigingsalternatief, blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (zie stuk 15, Landeninformatie, COI Focus "*Afghanistan. Security Situation in Kabul city*" van 25 april 2017) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in Kaboel. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De verwerende partij geeft aan dat voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de aanvullende nota actualiseert en bevestigt de verwerende partij genoegzaam haar eerdere beoordeling in de bestreden beslissing. Er wordt terecht gesteld: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collatéral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.”*

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 21 november 2018 (COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul city” van 24 april 2018 (update); EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018; EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kaboel, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Uit het EASO-rapport “Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018, waarvan een uittreksel werd gevoegd bij voormelde aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt dat Kaboel over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

De veiligheidssituatie is één aspect van de algemene situatie bij de beoordeling van de algemene situatie in het intern vestigingsalternatief. In het kader van de redelijkheidstoets mogen de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (tot een humanitaire noodsituatie). Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijkt uit het voormeld EASO-rapport van juni 2018 opgenomen vaststellingen aangaande de algemene situatie in Kaboel dat:

- (i) er over het algemeen geen voedseltekorten zijn en toegang tot voedsel vooral afhangt van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;
- (ii) huisvesting en onderdak beschikbaar zijn, met dien verstande dat toegang tot adequate huisvesting niet evident is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden. Het grote aantal intern ontheemden

(IDP's) en de plotse opstoot in het aantal teruggekeerde Afghanen in de tweede helft van 2016 heeft extra druk gelegd op de reeds overbelaste absorptiecapaciteit van de Afghaanse steden;

(iii) toegang tot drinkbaar water vaak een uitdaging vormt, vooral in de sloppenwijken en de plaatsen waar IDP's zich vestigen;

(iv) voorzieningen voor gezondheidszorg weliswaar aanwezig zijn, maar de dienstverlening overbelast is door de toename van het aantal IDP's en teruggekeerde personen. Het gebrek aan financiële middelen vormt een belangrijke hindernis voor de toegang tot gezondheidszorg;

(v) onderwijsfaciliteiten weliswaar aanwezig maar tevens overbelast zijn, waardoor IDP's en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs;

(vi) er gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling is, vooral bij jonge stedelingen. De competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen door het stijgende aantal IDP's dat in Kaboel op zoek gaat naar werk. Armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan diens regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden ('*hardship*'). De beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden is daarom bepalend voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het voormeld EASO-rapport van juni 2018 wordt gesteld dat men gelet op de huidige economische omstandigheden in Afghanistan meer dan ooit afhankelijk is van connecties die men door middel van een netwerk heeft. Het bestaan van een voldoende draagkrachtig (familiaal of ander) netwerk dat bereid is de persoon in kwestie (al dan niet tijdelijk) op te vangen kan een garantie inhouden op toegang tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften. *EASO Guidance Nota* geeft aan dat voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen een intern vestigingsalternatief in Kaboel redelijk kan zijn. In de *EASO Guidance Note* wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Daarentegen geeft het UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, pagina 112-114 (hierna: *UNHCR Eligibility Guidelines* augustus 2018) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de *UNHCR Eligibility Guidelines* augustus 2018 terug op eerder gedane analyses daar de situatie in Kaboel stad sterk geëvolueerd is. In de *UNHCR Eligibility Guidelines* augustus 2018 wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele *settlements*. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele *settlements*. Gelet op het gegeven dat een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel desalniettemin niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin de verzoekende partij in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in Kaboel stad. Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: "*Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.*" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr 2478/001, p.89). In het arrest MYH heeft het Europees Hof voor de

rechten van de mens onder meer de volgende elementen aangehaald in het kader van de persoonlijke omstandigheden: godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 568-73).

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Hij motiveert dienaangaande als volgt: “*U bent immers een volwassen man zonder kinderen die regelmatig in Kabul verbleef (CGVS p.5,8,20). U heeft daarnaast ook een groot permanent familiaal netwerk in Kabul (CGVS p.7). Bovendien werkte u er gedurende 6 maanden en nog eens 4 maanden in de steenbakkerij van uw neef in Kabul (CGVS p.20-21). In die perioden verbleef u ook in de stad (CGVS p.21). U bent dus vertrouwd met de stad Kabul doordat u er enige tijd werkte en woonde. Men kan door uw werk en uw woonst te Kabul verwachten dat u er naast uw familiale netwerk een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd. Bovendien is uw neef is de eigenaar van die steenbakkerij, betaalde hij u een loon uit en geeft u aan dat u graag in steenbakkerij wilde blijven werken (CGVS p.20). Uw neef had in totaal 8 mensen in dienst, regelde uw betalingen en uw verblijf in Kabul (CGVS p.21), waaruit zijn engagement ten aanzien van u blijkt. U bevestigt deze goede relatie ook (CGVS p.8,21). Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat u niet opnieuw aan de slag zou kunnen in de steenbakkerij van uw neef bij terugkeer naar Kabul. Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul roept u de vrees in die u heeft voor de Taliban (CGVS2 p.4). Aangezien uw asielrelaas bedrieglijk bleek zijn er geen indicaties die uw hervestiging in Kabul in de weg kunnen staan.*”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij *in casu* het sociaal netwerk, de financiële en materiele ondersteuning van verzoekers neef en de ervaring van de verzoekende partij noodzakelijk achtte voor de hervestiging in Kaboel stad. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij in de stad Kaboel over een sociaal en financieel netwerk beschikt gelet op de aanwezigheid van haar neef.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij onterecht wordt afgeschilderd als een man met de nodige (familiale) contacten en talenten om een zelfstandig leven te leiden in Kaboel.

Gelet op het gegeven dat UNHCR in haar *guidelines* van augustus 2018 aangeeft dat “*given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city*”, acht de Raad het intern vestigingsalternatief *in casu* niet redelijk gelet op de actuele omstandigheden in de stad Kaboel.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing aanvoert blijkt uit het gehoorverslag niet dat de verzoekende partij in het verleden in Kaboel-stad verbleven en gewerkt heeft. Tijdens het gehoor heeft de *protection officer* nooit gepreciseerd of hij het over Kaboel-stad of de provincie Kaboel had. De verzoekende partij heeft weliswaar verklaard dat zij ongeveer zes maanden in Kaboel in de steenbakkerij van haar neef gewerkt heeft, dan teruggekeerd is naar huis om dan nog eens vier maanden in dezelfde steenbakkerij in Kaboel te werken (gehoorverslag 17 februari 2017, p. 20). Tijdens hetzelfde gehoorverslag verklaarde de verzoekende partij dat zij dichterbij Barikab verbleef dan bij Kaboel (gehoorverslag 17 februari 2017, p. 21). Volgens de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat Barikab gelegen is in het district Qarabagh in de provincie Kaboel. De verzoekende partij heeft bijgevolg niet in Kaboel-stad gewoond. De verzoekende partij heeft weliswaar verklaard dat haar neef de eigenaar was van steenbakkerij die acht personen tewerkstelde, maar noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit het gehoorverslag blijkt waar deze steenbakkerij precies gelegen was. Uit het gehoorverslag blijkt dat de neef van de verzoekende partij, die de steenbakkerij bezat, in Sheikh Misri nabij Jalalabad woonde. Wanneer hij de steenbakkerij werkte dan verbleef hij samen met verzoekende partij (gehoorverslag 17 februari 2017, p. 21). Bijgevolg verbleven ze dan in Barikab gelegen in het district Qarabagh in de provincie Kaboel. Tijdens het gehoor heeft de verzoekende partij inderdaad verklaard dat zij verschillende familieleden in Kaboel heeft. Wederom heeft de *protection officer* niet gevraagd of de verzoekende partij de stad of de provincie bedoelde. Wanneer de *protection officer* vervolgens vroeg wie er woonde, verwees de verzoekende partij naar haar neef (gehoorverslag 17 februari 2017, p. 5). Uit het geheel van de gehoorverslagen blijkt dat het om de neef is die steenbakkerij bezit. De verzoekende partij heeft nooit melding gemaakt van andere familieleden die in Kaboel wonen. Bijgevolg kan er *in casu* niet vanuit gegaan worden dat de verzoekende partij verschillende familieleden heeft wonen in de stad Kaboel zoals in de nota met opmerkingen wordt aangegeven. Evenmin kan op basis van de stukken van het administratief dossier vastgesteld worden dat de verzoekende partij ooit in de stad Kaboel gewerkt heeft. Uit de stukken van

het administratief dossier blijkt bijgevolg niet dat de verzoekende partij in de stad Kaboel over een sociaal netwerk beschikt en er (tijdelijke) financiële en materiele ondersteuning kan krijgen. De verzoekende partij is *in casu* slechts 2 à 3 jaar naar school gegaan. Als Kuchi zijnde heeft de verzoekende partij voornamelijk als herder gewerkt en daarna een aantal maanden in een steenbakkerij. Wanneer de verzoekende partij in voormelde steenbakkerij werkte verbleef zij nabij Barikab gelegen in het district Qarabagh in de provincie Kaboel. Voorts is het speculatief dat de verzoekende partij er een vriendenkring opgebouwd heeft. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij daadwerkelijke bindingen heeft met de stad Kaboel of met het district Qarabagh, waar de verzoekende partij slechts tijdelijk en gedurende een beperkte periode verbleven heeft. Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven dat de neef van de verzoekende partij evenmin permanent in het district Qarabagh verblijft.

Gelet op de uitzonderlijke situatie in de stad Kaboel, zoals beschreven door het UNHCR in haar *guidelines* van augustus 2018 en voormelde persoonlijke elementen, heeft de verwerende partij *in casu* niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij zich in Kaboel-stad kan vestigen, aldaar een leven te leiden dat naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal kan aangemerkt worden en bijgevolg aldaar over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. Op basis van het gehoorverslag en de stukken van het administratief dossier, zoals hoger weergegeven, kan *in casu* niet aangenomen worden dat de verzoekende partij over een redelijk intern vestigingsalternatief in het district Qarabagh beschikt. Uit het gehoorverslag blijkt eveneens dat de verzoekende partij voldoende heeft meegewerkt om de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief naar behoren te beoordelen.

Gelet op de heersende veiligheidssituatie in het dorp Chamtala gelegen in het district Sorkrud van de provincie Nangarhar en het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van mening is dat verzoekende partij bij gebrek aan intern vestigingsalternatief in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, volgt dat de verzoekende partij afkomstig uit Chamtala gelegen in de provincie Nangarhar de subsidiaire bescherming krijgt op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet daar in het concrete geval van de verzoekende partij Kaboel-stad niet kan dienen als een redelijk vestigingsalternatief.

Gelet op de voorgaande vaststellingen wordt aan de verzoekende partij de subsidiaire bescherming toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS